

Előjáték: Az ediakara kor

Részlet prof. Ruth Emersonnak,
a Kaliforniai Egyetem oktatójának *Más Édenkertek:*
az intelligencia elméleti evolúciója című művéből

Hárommilliárd éven át kizárólag mikroszkopikus élet létezik. A baktériumok a Föld belsejében és a tengerek mélyén fellelhető különös vegyületekből vonják ki a tápanyagokat. A jég jön, a jég távozik; a légkör az időszak nagy részében mérgező vagy az élet számára egyszerűen haszontalan vegyületek vad keveréke. Mégis létezik az élet. A bolygón a kialakulását követő éonok felében megtalálhatók önreprodukáló organizmusok. Azóta nyüzsögnek és szaporodnak, pusztulnak és igyekeznek felülkerekedni egymáson a fennmaradásért folytatott kegyetlen, láthatatlan küzdelemben.

Az élet időnként eleve elrendeltnek tűnik nekünk, szerencséseknek, akik az idő távcsövének túlsó végéről figyelünk. No de mekkora lehetett a siker esélye? Nehéz megmondani, és a szervesetlen folyamat és a szerves létezés közötti senki földje kiterjedt terület, nem valami határozott választóvonal. Mi pedig előszeretettel hisszük azt, hogy az átlépés megfordíthatatlan folyamat, miután néhány feltétel teljesült. Képzeljük el, hogy az élet egy kézikönyv, amely minden utasítást tartalmaz önmaga lemásolásához. A replikáció folyamatába természetesen hibák csúszhatnak; ahogy a világon mindenbe. Ez mutációhoz, a véletlen lehetőségéhez és ezáltal az evolúcióhoz vezet. Valamely mutáció esélyt adhat a szerves kémia egyik parányi halmazának, hogy hatékonyabban reprodukálja önmagát, mint

a szomszédai. A leszármazottja hűségesen lemásolja a véletlen szerencsének köszönhető hibát, és így öröklí azt. Önmagában a logika még a minden sejt legbelsejében megbúvó bizonyíték nélkül is végtelenül meggyőző. Az evolúció elkerülhetetlen, amint egy önmagát tökéletlenül reprodukáló rendszer korlátozott erőforrásokból álló környezetbe kerül.

E sajátos világ legdrámaibb eseményei gyakran időtlen idő-kig egy csepp vízben zajlanak, az élet ennyire kis léptékben létezik. Bizonyítható összetettebb létformák néhány kivirágzása. Ám vagy visszatér a jég, növekszik a savasság, vagy az oxigén szintje csökken – és ezek a korai jelek úgy omlanak össze, mint a felvilágosult birodalmak a barbárság hullámai alatt.

Hárommilliárd év telt el, mint szálka Isten szemében*. Az élet kiterjeszkedett, hogy betöltse a szűkös réseket, amelyeket a világ felkínált. És a létformák szüntelenül változó szereposztásban menekültek egymás elől, falták fel társaikat miniatűr tigrissek módjára, és cseréltek génanyagot, mintha gyanús feketepiaci kereskedőként rejtették volna a csempészárut ballonkabátjuk szárnya alá. Ezek a létformák a bolygó szervesen szubsztrátumát aknázták ki. Később aztán azt a szerves mátrixot hasznosították, amely kurta életű elődeik millió milliárdnyi nemzedékének temetője volt.

Aztán ebben az archaikumi mikrobiális korban valamely egysejtű látnok szédületes felfedezést tett – hatását tekintve ahhoz hasonlót, amikor az ember felfedezte a tüzet. Megszelídített egy gyúlékony, mérgező kémiai elemet. Ez az anyag a Föld hajnala óta mohón megtámadott minden elemet, amellyel kapcsolatba került; és most az élet fejlődésének szolgálatába állt. Az oxigén először talán védelmi mechanizmusként került bele az anyagcserébe. Olyan folyamatként, amely ahelyett, hogy

* Utalás Larry Niven és Jerry Pournelle magyarul is megjelent sci-fi-regényére.

áldozatává vált volna, beépítette a veszélyes anyagot. Őskori elődeink talán hasonló célból fogadtak be farkaskölyköket. És micsoda lehetőségek nyíltak meg ezzel! Az oxigén lerövidíti az utat egy magasabb energiaszintű életmódhoz, ez biztosítja a kijutást a bakteriális gettóból a nagyvilági életbe. Ennek eredményeképp összetettebbé válik a szereplőink köre. Az élet új fényezést, új ötvözeteket és versenycsíkozást kap azok után, hogy valami erősebb került a motorháztető alá.

Ezután az önálló sejtek hasznosnak találják a csoportosulást. Parttól partig egyszerű baktériumszőnyegek borítják az összes tenger fenekét, és a még megfelelően lebomlani sem képes szerves anyag nyálkás habjaként sodródni ki az élettelen szárazföldekre. Aztán a sejtek egymáshoz tapadnak, megosztják maguk közt a munkát, így ha elegendően vannak, akár valamilyen nagyobb, egybefüggő lényre is emlékeztethetnek. Ám a legközelebbi vihar vagy hullámverés újra szétszaggatja őket, hogy aztán később lassan újraformálódjanak. Némelyik kialakuló sejt hozzátapad a baktériumszőnyeghez és a kövekhez, és kiszűri a vízből a szerves bomlástermékeket; mások az árral sodródni. Olyan sejtek fejlődnek ki, amelyek kizárólag a hasonszőrű sejtek társaságában képesek életben maradni, és valamilyen kifejezetten rájuk szabott szerepet töltenek be, mint az az irodista, aki kizárólag a kérvényekkel foglalkozik. Mivel minden úrlapfajtára jut valaki, a hó elején azért megérkezik a fizetés. A többsejtű élet exponenciálisan gyarapodik, tüzelőanyaga az oxigénnel telített folyadék. Mindenféle felbukkan az élet kertje – az első éden. De nem olyan életet táplál, mint amilyen a miénk, vagy akár az őseinké. Ez egy egészen más kaszthoz tartozó élet. Összefoldozott testű lények világa ez, amelyek tétlenül hevernek a tengerfenéken, vagy végtagok és izmok híján lomhán araszolnak előre a bakteriális szőnyegen, száj nélkül táplálkoznak belőlük. Számunkra

idegen organizmusok globális közösségét alkotják, fogatlanul, karmok, szemek és belső szervek nélkül élnek.

Valaha ilyen volt a világunk. Ha visszamennénk hatszázmillió évet, észre sem vennénk. Ám ez nem a mi világunk.

És ebben a világban felébredt valami.

1. RÉSZ
LENN, A NYUSZI
BARLANGJÁBAN

1.

A becenevét, Leet a Lisa Pryor névből rövidítették. Amit szigorúan véve a Lisa Chandrapraiar névből rövidítettek. Ám amikor a nagyszülei Pakisztánból megérkeztek Angliába, a bevándorlásiak mögött nehéz nap állt, ezért aztán az iratokra Pryor került. A szülei még mindig Lisának szólították, Mal viszont Leenek, és neki ez számított. Idővel a többi barátja is rászokott erre, mivel amit Mal mondott, többnyire rájuk ragadt.

A Mal az Elsinore Mallory név rövidítése volt, mivel a szülei egy olyan társadalmi réteghez tartoztak, ahol ez teljes mértékben elfogadhatónak számított. A lányuk azonban sosem bocsátott meg nekik ezért.

Tizenkilenc évesek voltak. Lee állattant tanult a Readingi Egyetemen, Mal irodalmat hallgatott az Oxfordon – egy olyannyira exkluzív tanintézményben, hogy a tanulást is más igével kellett kifejezniük. Az iskolában csak azért lehettek barátok, mert Lee szülei mindent elkövettek azért, hogy a kislányuk valami jó helyre kerüljön, Mal szülei pedig egy gyanús részvényüzlet hatására kénytelenek voltak megválni kikeményített fehér ingeiktől, ezért nem engedhették meg maguknak, hogy szemük fényét drága magánintézménybe küldjék. A pillanat, amikor megismerkedett Mallal, örökre bevésődött Lee emlékezetébe: a vékony fehér lány egymagában üldögélt, mert őszintén szólva tizenhárom évesen még meglehetősen kiállhatatlan volt. Egy igencsak

előkelő iskolából írást írták át, ahol elhitették vele, hogy jobb mindenki másnál. Így tizenhárom évesen ő ugyanezt hajtogatta a társainak, és meglepetten tapasztalta, hogy nem értenek egyet vele.

Mal tehát így egyedül, beesett vállal, lehorgasztott fejfel ücsörgött az öltözőben, és *A dolgok természetét* olvasta Lyall Watsontól. Lee pedig otthon őrizgetett ugyanebből egy rongyosra olvasott antikvár példányt. Korábban senkivel sem akadt még össze, aki olvasta volna; persze lökött egy könyv volt, szintiszta forteánus* agymenés az élettelen világ titkos életéről. És itt most végre akadt valaki, akit az *ilyesmi* érdekelt.

Mal védekezőn felpillantott, hiszen az elkerekedett szemmel rábámuló, pufók pakisztáni lánytól is csak gúnyos megjegyzésekre számított. Valamiképp mégis megértette, hogy Lee mit szeretne mondani. Attól a pillanattól fogva elválaszthatatlanok lettek. Lee szülei nem értették, mit is akarhat tőle, Malnak pedig egyértelműen fogalma sem volt, mihez kezdjen Leével, de ez egyiküket sem érdekelte.

Ezután éveken át mindent megbeszéltek egymással a Dungeons and Dragons-hadjáratoktól kezdve az első intim élményekig. Kapcsolatuk efféle elmélyülése mindkettejük számára elkerülhetetlennek tűnt, de ezt egyikük szülei sem sejtették előre, mivel a világszemléletükkel ez a legkevésbé sem fért össze.

Másik közös hobbijuknak a szörnyvadászat számított.

Passzívan indult, a *Fortean Timest* olvasták, Arthur C. Clarke *Titokzatos világának* ismétléseit nézték, az interneten keresgéltek. Ott jetikről, a Mokélé-mbembéről, a jersey-i ördögről és kóbor nagymacskákról szóló mendemondákra leltek. Két évvel korábban viszont – két évvel *azelőtt, ami történt* – elkezdtek együtt tölteni a szüneteket. Tizenhét évesek voltak, és Malnak

* Charles Fort amerikai író nevéből, aki a természetfeletti és rendkívüli jelenségek egyik első kutatójaként kultikus hírnévre tett szert. Követői „forteánusnak” tartották magukat.

mindig sikerült egy kis pénzt kunyerálnia utazásra a szüleitől. Azok úgy gondolták, hogy Lee megfelelő gardedám, aki majd megakadályozza, hogy a kislányuk kellemetlen helyzetekbe keveredjen. Ezt illetően alapjaiban és teljességgel tévedtek. Ám ennek köszönhetően, amikor Skóciában akartak túrázni, vagy Gévaudanba készültek, hogy a franciatudásukat csiszolják, az tökéletesen elfogadhatónak hangzott. Senki sem tudott róla, hogy ilyenkor bevetették magukat a vadonba azzal az eltökélt szándékkal, hogy valamiképp megpillanthassanak egy olyan állatot, amelyik szinte biztosan nem élt ott.

Így visszatekintve Lee nem merte volna őszintén kijelenteni, hogy ebből valóban hittek bármiben is. Sosem tudott igazán visszahelyezkedni abba a lelkiállapotba, azok után, ami történt, sehogy se ment. Nem igyekeztek komolyan bizonyítékra lelteni, vagyis nem igazán. Azt a hengegésre okot adó, elmosódott fotót akarták elkészíteni, amelyik bizonyos megvilágításban úgy mutat, mintha valami lenne ott: fodrozódás a Loch felszínén, egy enyhén emberszerű árny az erdőben...

Aztán, pár alkalom után, Mal választotta ki következő kirándulásunk célpontját, és ténylegesen megtaláltuk a szörnyünket.

Később, magazinoknak és weboldalaknak írt kriptozoológiai cikkek honoráriumából tengődve Lee azt az irodalmi hagyományt kutatta, ahol a „szörnyeteget” metaforaként használták: a mindvégig bennünk lakozó borzalomra utalt, arra, hogy a valódi gonosz az emberi természet, és hasonlókra. És ezért Lee szélhámosnak érezte magát, hiszen az a szörnyeteg, amellyel ő és Mal találkozott, nem ehhez a fajtához tartozott. A másikfelével találtak, félelmetes karmokkal és marcangolni képes agyarakkal. És még hány meg hány kriptidvadász élhette át ezt a pillanatot, amikor szembekerült a szökött párduccal, vagy a majomember előtt állt, és rájött, hogy a valódi élvezet: maga a kutatás. A tényleges ráta-lálás csak rettenetet és veszteséget hoz magával.

*

Lee a tavaszi szemeszter java részét Maltól távol töltötte, gyászos e-maileket küldözgetett neki, és magányos éjjeli Skype-hívásokkal vigasztalta magát. Malnak jobban sikerült beilleszkednie, nyakig belemerült az élő szerepjátékokba és az egyetemi vitakörbe. Korábban évekig elválaszthatatlanok voltak, most viszont ki-ki máshova került, méghozzá kapcsolatuknak abban a szakaszában, amikor folyton olyanokon tételődik az ember, hogy: *Vajon fontosabb ez nekem, mint neki? Túlságosan vágyom a szeretetre? Magamhoz akarom-e láncolni őt?* De efféle aggályai mindig szertefoszlottak, amint Lee ténylegesen beszélhetett Mallal. Ennek ellenére minden külön töltött napon újra rémület töltötte el, hogy mi lesz, ha Malnak egyszer csak eszébe jut, hogy fehér és előkelő – és visszatér a sajátjaihoz, akár egy Földre kiránduló földönkívüli.

Aztán véget értek a vizsgák, véget ért a szemeszter, és Lee egész úton a vonatot szuggerálta, hogy robogjon gyorsabban Hemel és az otthona felé. A szüleinek és testvéreinek öt percet engedélyezett az idejéből, mielőtt továbbindult nyugat felé Bracknelbe és a régi nagy házba, amelyhez Mal szülei még mindig körömszakadtukig ragaszkodtak.

Akkoriban Mal a porcelánhoz hasonlított. Az ember azt hitte volna, hogy elég egy kicsit meglökni, és darabokra törik. Lee már régóta irigyelte barátnője anyagcseréjét, mert Mal aztán tényleg tudott *enni*. Kétszer annyit, mint Lee – akit az édesanyja állandóan a ruhamérete miatt dorgált és nyaggatott, illetve hogy mit akarhatnak tőle, és mit nem a csini srácok (ami Leet a legcsekélyebb mértékben sem érdekelt) –, és mégis sudár maradt. Túl sápadt bőrén szinte keresztül lehetett látni; rövid haját platinaszőkére festette, részint, hogy az anyját idegesítse vele, részint, mert fura szeretet-gyűlölet viszonyt ápolt a környezetével. Gyűlölte, amikor idegenek megbámulták, gyűlölte a gondolatát is, hogy mások ítélkeznek felette. Ugyanakkor

képtelen lett volna a Lee-éhez hasonló unalmas, topis ruhákat hordani. A lényé egy része arra vágyott, hogy meglássák és meghallják, és így tudja, hogy valóban létezik.

Az egyetem előtt Lee persze kikövetkeztette, hogy Mal azért ennyire sovány, mert amit megevett, rögtön ki is ürítette magából. Az egyik nyáron komolyan megbetegedett, és a szülei kétségbeesetten igyekeztek elérni, hogy valaki megállapítsa, valami *nincs rendjén* vele. Magánorvosok és terapeuták kezelték, és még egy kőgazdag étkezési zavarosoknak fenntartott elvonófélébe is bepakolták. Lee emlékezett rá, hogy az egészség úgy élte meg, mintha árnyék borult volna rá, és olyan feszültség kínozta, amit senkivel sem tudott megosztani. Miután túl sok tablettát vett be, Malt kivették a központból, és többé nem zárták be a házba. Lee megint találkozhatott vele, és Mal ezután már jobban érezte magát.

Amikor megtörtént *az, ami történt*, Mal még mindig sovány volt, de a csontjai már nem látszóttak ki annyira. Lee félelme, hogy Mal megismerkedik valami oxbridge-i csodagyerekkel, akivel aztán lelép, addigra lecsillapodott. Mi több, Mal tervezgetni kezdett.

– Lee! – szólalt meg azzal a széles mosollyal, amelyiktől a borzongás úgy cikázott át Leen, mintha az ujját konnektorba dugta volna. – Elutazunk!

És persze hogy utaztak; már hagyománynak számított ket-tejüknél, hogy berakják a fényképezőgépeket meg az éjjellátó felszerelést, és kriptiddetektívet játszanak valamelyik jól kitaposott turistaösvényen. Ám ezúttal Mal valami mást talált. Nem Loch Ness-i szörnyet vagy lambtoni férget, és nem valamilyen szuvenírbolt közelében, ahol a kérdéses kriptidet vigyorgó plüss-állatként őrzik meg az örökkévalóságnak. Érezték az újra feltámadt sóvárgást magukban az új távlatok után.

Ama ismeretlen tartomány után, melyből, ahogy a bárd mondta, nem tér meg utazó...

*

A YouTube természetesen nem számított ismeretlen tartománynak. A felfedezettség éppenséggel a lényege volt. És ha valaki eléggé eltökélten kutató, gyakorlatilag bármit felfedezhetett rajta, habár időnként rengeteg pornón kellett átgázolnia ahhoz, hogy ráleljen arra, amit keres. Az egyik dolog, amivel a YouTube szolgálhatott, ha valaki a megfelelő keresőszavakat írta be, a megmagyarázhatatlan jelenségek bősége volt.

Mal és Lee már nem hiszékeny naivitással kezelte az ilyesmit. Tucatnyi fergeteges estét töltöttek el az elmúlt pár évben a kriptidekről, az ismeretlen fajok rejtélyes megfigyeléséről készült videók keresésével. Leeben az a határozott benyomás alakult ki, hogy az „ismeretlen állatos” videók kilenczede a) gusztustalan medúzákra készült, b) borzalmas speciális effekteket használt, vagy c) valójában beazonosítható állatok szerepeltek bennük, ám sajnos olyanok találkoztak velük, akik láthatóan még sosem láttak természetfilmet. Az egyik ilyen, *TITOGZATOS ÁLATOK!!* címmel feltöltött videó egy közönséges gémről készült. És a gém szeméből azt lehetett kiolvasni: „Nehogy csöbe húzz ezzel az internetes baromsággal!”, Mal legalábbis ezt állította.

Ezért amikor a lehúzott redőnyök mellett egymás mellé kuporodtak az ágyon a térdükön bizonytalanul egyensúlyozó lappal, Leere nem lehetett volna ráfogni, hogy lélegzet-visszafojtva várakozik.

A videónak, amit Mal talált, *A bodmini madárember?* címet adták, és legalább sikerült helyesírási hiba nélkül kiírniuk ezt. Az „m”, „d” és „b” hangok összecsengése kellemes adalékul szolgált.

– Tutira valami ostobaság – döntötte el Lee előre, ahogy Mal vállára hajtotta a fejét.

– Csak nézd meg! – És a másik lány hangjából némi izgalmat lehetett kiérezni, ami azt súgta, hogy bármennyire ostoba is ez az ostoba videó, nyáron Bodminba fognak utazni.

A felvételt állítólag egy biztonsági kamera készítette. Kellően szemcsés fekete-fehér éjszakai videó volt, így a nézőnek nem kellett túlzottan erőlködni, hogy alakokat lásson bele a hangyás homályba. A nézőpont mozdulatlan maradt, és olyan szögben állították be, hogy egy kétszintes épület kőfalára nézzen le: rajta szögletes ablakok körvonalait lehetett sejteni, szemben pedig egy hullámpala falat, talán egy pajtáét. A két épület között úgy háromméteres hézag lehetett, mindenféle földművelési eszközökkel és ponyvával letakart ládákkal telerakva, köztük egy oldalára fektetett kutyaóllal és egy biciklivel, amelyiknek hiányzott az első kereke. A kép legtávolabbi pontján, miután bekapcsolt egy biztonsági lámpa, egy Range Rover sártól kérge, fenyegető tömegét lehetett kivenni. Később legalábbis így emlékezett rá Lee. Sehogy sem tudta összeegyeztetni a felidézett emlékek túpontosságát a videó szemcsésségével. Az embert így cseszi át a memóriája.

Akkor csak gúnyolódott. Nem annyira durván, hogy Mal idegeire menjen, de a kapcsolatuk forti oldala így működött. Az egyikük felvet valamit, mire a másik finoman lerombolja az illúziókat. Márpedig ez a videó a kriptidekkel csábítás szempontjából a klasszikus esetek közé tartozott. Rögzített kameraszög, hogy az események épp a képen kívül történhessenek, plusz a szellemképekkel és fantommozgással teli, rossz minőségű felvételek. A néző akár egymásba kapaszkodó sasquatch táncosok egész sorát beleláthatja.

A kamera elvileg egy juhtenyésztő házára volt felerősítve, aki a Bodmin-lápvidéken élt, lent Cornwallban. A videó leírásában messzemenő részletességgel mutatták be a magányos gazdát, akinek a jószágát egy titokzatos (igen, „k”-val, és nem „g”-vel írva!) állat tizedelte. És ugyanez intett óvatosságra a hitelesség terén. Amikor valaki ennyire messze elment, hogy kiszíneze a történetét, általában azért tette, mert a tények makacsul

ellenálltak annak, hogy önmagukért beszéljenek. Az eredeti felvétel nagy részét a sötétség uralta: itt-ott holdfény szűrődött be, és rajzolta ki a tárgyak körvonalait, de semmi határozottat. Hang nem volt hozzá. Aztán bekapcsolt a mozgásérzékelő, és minden fénybe borult, de a képen semmi se látszott – valaki kétségkívül rosszul igazította egymáshoz a kamerát és az érzékelőt. Ez is abszolút megszokottnak számított a „félelmetes dolgokról készült hamis videók” tárházában. Minél inkább meg lehet dolgoztatni a néző képzeletét, annál jobb.

Párszor megtörtént már ez. És a gazda talán begolyózott, vagy épp aludt, vagy a városban mutogatta mindenféle kunsztokra képes elsőrangú disznáját. Leenek eszébe jutott, hogy egy kissé nyugtalanná vált a második huh-jaj-á-csak-vaklárma-volt eset után, és a szemét forgatva fordult Mal felé, aki megbökte a zsírpárnát a derekán, és szólt neki, hogy: nézd, most jön.

Másfél percig mindenre sötétség borult, és abban a sötétségben Lee valami mozgást láthatott, ha úgy akarta. Az igazat megvallva bármit láthatott volna. Elég lett volna hunyorítania, és az a sokat sejtető árnyék előrekúszik, még hozzá elég lassan, hogy becsapja a mozgásérzékelőket. Aztán ha megint pislog egyet, mintha egyetlen képpont sem mozdult volna el. Vagy valami eltakarta a Range Rover rendszám tábláját, egy megörnyedt alak, ami lehetett kutya, vagy akár négykézláb mászó emberszerű alak is? *A bodmini madárember?*, kérdezte a cím, és már önmagában ez benépesítette a homályt mindenféle különös alakzatokkal. A madár kriptidek végtére is ritkának számítottak, és különben is, miféle szerzet az a „madárember”? Lee emlékezett rá, hogy képzelete lendkerekei vadul pörögtek, mivel megtagadtak tőle bármi határozottat, amibe belemélyeszhette volna a fogát.

Aztán megint bekapcsolt a lámpa, és egyszerre megjelent valami, mozdulatlanra dermedve a ragyogásban. Lee nem látta

rendesen, félig elfedte a ponyva. A fény annyira erősen vetült rá, hogy elmosta a részleteket. Valószínűleg valami művészeti diák CGI-projektje lehetett, és mindenki bedőlt neki. Valami mégis volt ott, madárnál nagyobb, embernél egy kicsit kisebb, amennyire viszonyítási alapot lehetett találni hozzá. Mindketten látták: az összekuporodott, ingerült alakot a felsejlő vétagokkal, a szárnyakkal, amelyek a tépett tollazat ellenére többnek tündek egyszerű karoknál. Egy fej emelkedett fel a kigyószerű nyak végén – vagy csak egy kesztyűbábba bújtatott kar.

Megiramodott, átszáguldott a Range Rover és a ház fala között, futás közben feldöntötte az egyik ládát. Ez fogta meg annyira Malt, és ettől futott végig a borzongás Lee hátán. Másképp mozgott, mint bármi, amit addig valaha láttak. Nem repült vagy ugrált, mint egy kerti madár. Nem elnyújtott léptekkel szaladt, mint egy strucc, vagy egy csirkejelmezbe bújt fazon. Bármi volt is, egyenesen végignyargalt a keskeny közön, be az oltalmat adó sötétségbe. Emberből semmit sem lehetett felfedezni benne, és madárból is igencsak keveset. Leeben csak a tépázott tollal fedett test és a szapora lábak utóképe maradt meg – a lény hosszú farka foltta mosódott, kihangsúlyozva, mennyire rohadtul gyors a szörnyecske. És az a fej, amely súlyosan ült az izmos nyakon, és visszánézett a kamerára. Mintha tudta volna, hogy figyelik, felvillant a szeme fenekéről visszatükröződő fény, majd végleg eltűnt.

A filmesek kidolgoztak egy bizonyos kódot a lények mozgására, amely egyfajta ősi nyugtalanságérzetet hivatott felébreszteni. Lee már minden formáját látta azokban a hamisított videóknak. Olyasmit kell készíteni, ami túlságosan hasonlít az emberhez, hogy feszengetés nélkül elviseljük; olyasmit, ami hirtelen, iszkoló mozgásba lendül, akár egy pók. Olyasmit kell tervezni, ami a nem megfelelő helyeken és irányokban hajlik,

de nem túlságosan tér el a megszokottól. A libabőrözés sajátos nyelvezetét használják a lények megalkotásakor; nyugodtan meg lehet kérdezni bármelyik speciális effektus stúdiót, amelyik dolgozott már horrorfilmen.

Ezen a valamin, a madáremberen egyik ilyen trükk sem jelent meg. A testét egy egészen más ábécé betűiből, egy egészen eltérő nyelven rakták össze. Ez fogta meg mindkettejüket. Hamisítvány volt – nyilván csak hamisítvány lehetett. De amíg egyikük sem mondja ki ezt, addig tehetnek úgy, mintha akár valóságos is lehetne.

Mire beesteledett, már kibéreltek egy autót, és lefoglaltak egy félpanziós szobát az elragadó nevű St Teath falucska egyik vendégházában. Bodminba készülődtek vadászatra – de nem a hírhedt fenevadat, hanem a madárembert akarták elkapni.

*

A vendégházban kerek percc közölték velük, hogy a reggeli nincs benne az árban. Egyikük sem merte megkérdezni, hogy akkor mit kellene érteniük félpanzió alatt, viszont jól elszórakoztak az egyéb magyarázatok kiötlésével. Leenek eszébe jutott, hogy az senkit sem zavart, hogy két lány vesz ki egy szobát franciaágygal. Nem tudta eldönteni, vajon a fogadósok jóindulatúan szabad szelleműek lehettek-e, vagy – akárcsak Viktória királynő – őszintén el sem tudták képzelni, hogy egy nő *ilyesmire hajlana*.

Ezután ki kellett ötleniük, hogy merre induljanak el. Az álkriptidekről készült gyanús YouTube-videókkal rendszerint az a gond, hogy sok fontos részletet nem említenek meg a leírásban, Lee és Mal pedig nem óhajtott a Bodmin-lápvidéken kóborolni „a farmot” keresve. Egy egész napjuk azzal ment el, hogy faluról falura jártak, állóképeket mutogattak a videóból, és arról kérdegették az embereket, hogy felismerik-e a helyet,

míg végül egy kocsmában, napfényes ebédidőben valaki egészen sanda pillantást vetett rájuk (úgymond), és rákérdezett, hogy a szörnyecske miatt jöttek-e. Fényes nappal egyenesen a közepébe, mintha még sosem láttak volna horrorfilmet. Ennél jobb alkalom nem is nyílhatott volna arra, hogy a frászt hozzák némelyik turistára, erre itt van ez a vihogó öregfiú, és egyszerűen, mindenféle baljós felvezetés és „tényleg azt rebesgetik...” nélkül beszélgetni kezd velük a helybéli mumusról.

Négy év távlatából visszagondolva, Lee ma már kacagna ezen. De amikor minden elszaródott, úgy érezte, ez a találkozás volt a rettentő figyelmeztetés, amelyet semmibe vettek.

Az öregfiú azért mutatkozott ennyire segítőkésznek, mert a szóban forgó gazdát jól ismerték a helybéliek, és nem a szó jó értelmében. Ez a magának való csodabogár nem sűrűn járt be a városba, és keserű határvitákba keveredett mindenkivel, akit az a balszerencse ért, hogy a szomszédjának mondhatta magát. Ezért amikor hónapokkal korábban beállított a helyi rendőrőrsre, és azt állította, hogy egy szörny garázdálkodik a farmján, mindenki kapott az alkalmon, hogy elszórakozzon rajta. Az öregfiú vagy fél órán át mesélt róla, és hozott egy kis jóféle helyi körtebort is a történet mellé. Ezenkívül bejelölte a farmot a lányok térképén, és elárulta nekik, hogy hívják a tulajdonost – egy bizonyos Cador Robertset. A név hangzásra akár egy walesi klánfőnököt is takarhatott volna, csak épp úgy tűnt, hogy inkább afféle zsémbes, középkorú férfiú, aki ott rekedt egy juhfarmon a fenyér peremén.

Visszatértek a vendégházba, hogy rémes történetekkel szórakoztassák egymást arról, mire lelhetnek majd rá Roberts földjén. Azon morfondíroztak, vajon a férfi maga hamisította-e a videót, vagy valaki manipulálta őt – abból kiindulva, amikkel az öregfiú traktálta őket, gyanúsítottakból nem volt hiány. Roberts minden jel szerint a rendőrőrsön adta le a biztonsági kamera

felvételét. De az végül kikerült egy YouTube-csatornára – vagyis lehet, hogy az egész netes akció arra ment ki, hogy felbosszantsa Robertset, ha a férfi valaha is modem közelébe kerülne.

Reggel összerendezték a túrafelszerelésüket, térképeket, palackos vizet és szendvicset vásároltak a helyi benzinkútnál. Egy földút vezetett Roberts farmjára, de határozottan közölték velük, hogy a bérelt bogárhátújuk biztosan nem élné túl a kirándulást. Azt tervezték, hogy ameddig lehet, az országúton mennek, a maradék távot pedig gyalog teszik meg, és igyekeznek délre a farmra érn.

Természetesen engedély nélkül is belopakodhattak volna, hogy megkeressék a madárembert. De a gazdák általában sörétes puskát tartanak maguknál, különösen azok, akiknél nem kizárt egy kriptid betolakodó jelenléte. És volt egy titkos fegyverük is, ha Roberts netán azt hinné, hogy a falubeli manipulátor brigád tagjai, akik csak gúnyolódni akarnak rajta. Elhozták a *Fortean Times* előző év januári számát, benne Lee gévaudani szörnyetegről írt cikkével. Elsőként ez az írása jelent meg nyomtatásban, és Lee mérhetetlenül büszke volt rá. Roberts láthatja majd, hogy komoly kriptidvadászok.

*

A gyaloglás tovább tartott, mint gondolták volna. Annyira élvezték, hogy elmenekülhetnek az életük nagy részét kitevő rengeteg sületlenségtől, hogy észre sem vették, már jócskán elmúlt dél, mire megpillantották a tanyaépületet. A levegőbe hűvösség vegyült, amit előző nap még nem lehetett érezni. A vidék szemgyönyörködtető volt, de ha valaki igazán értékelni akarta, kedvelnie kellett hozzá a kietlenséget. Csupa lejtő és emelkedő, néhol pedig a kövek kivájták magukat a talajból. A tájat csenevész zöld és sárga cserje takarta. Az elszórt házak mind szürke dobozokként heverték túl kevés és túl kicsi ablakaikkal, mintha

kifejezetten arra tervezték volna őket, hogy elmeháborodott asszonyokat zárjanak be a padlásukra. És romosak voltak; a legtöbb épületet, amellyel Lee és Mal útközben találkozott, nemzedékek óta nem lakta senki. A Roberts család nyilvánvalóan kitartóbbnak bizonyult a többségnél.

Leenek később be kellett ismernie, hogy az egész vállalkozás döbbenetes ostobaság volt, még hozzá egészen banális okokból. Fel sem merült bennük annak lehetősége, hogy Roberts esetleg baltás gyilkos lehet, vagy hogy véletlenül egy másik baltás gyilkos lepi meg őket, aki nem Roberts. Szörnyek után kutattak, de nem féltek, mert egyikük sem számított arra, hogy ilyesmit találnának.

A kopogtatással semmire sem mentek, ezért úgy okoskodtak, hogy Roberts valószínűleg a juhaival foglalkozik, amire voltaképp már korábban gondolniuk kellett volna. Az adott helyzetben viszont aközött kellett dönteniük, hogy meghatározatlan ideig várnak az engedélyére, vagy később kérnek bocsánatot, ezért a ház mögé kerültek, hogy megkeressék azt a látványt, amit a videó mutatott. Nem ólálkodtak – ami azt illeti, mindvégig be nem állt a szájuk, hiszen kalandra indultak, és együtt csinálták.

Szinte azonnal ráakadtak a helyre. A szanaszét heverő vicik-vacakok közül néhány odébb került, de ott volt az átjáró a ház és a pajta között, és a ténylegesen felszerelt biztonsági kamera. Saját fotókat készítettek, és alaposan szemügyre vették a sáros földet, mintha gyanús lábnyomokra számítottak volna.

Valóban találtak lábnyomokat. Még hozzá nem emberieket.

Lee még mindig őrizte a fotókat valahol egy flashdrive-on, megdönthetetlen bizonyítéknak mégsem lehetett volna mondani őket. Egyik lábnyom sem volt teljes, és részben fedték egymást – de ha valaki egy hamis gázlómadár lábat használt hozzájuk, minden elismerést megérdemelt. A nyomokon két hosszú

és egy rövid lábujj látszott, mintha a közbülső lábujj a felénél letört volna. Mal és Lee összenéztek, és az áradó jókedv és a rettenet közti érzés töltötte meg a levegőt. Ez még ilyen zilált és értelmezhetetlen formában is valami új volt. Kétségkívül bekerülnek vele a *Fortean Times*ba. Megszólalhatnak a Weird Weekendben, vagy akár a repülőjegyüket is kifizethetik, hogy előadást tartsanak egy jelentős szimpóziumon az Államokban. Ezzel nevet szereznek majd a kutatási területen – jól tudták.

Mal valami bűzre lett figyelmes a megszokott tanyasi szagokon kívül, és megindult a fészker mellett, hogy felderítse a forrását. Lee tudatalattija a valóság és a videóról őrzött emlékek összevetésével serénykedett, úgy érezte, valami hiányzik.

Amikor Mal rémülten felsikoltott, Lee tüstént odarohant hozzá, a gyomra már előre felkavarodott. A halott, rothadástól édes szagú hús a szénanáthája ellenére is letaglózta. Határozottan hallotta a legyek nyüzsgő légióját. Szörnyen biztosra vette, hogy Roberts tetemét fogja megpillantani.

De csak birkákat talált. Egy kisebb nyáját kerítettek el egy egyértelműen rögtönzöttnek látszó karámban, és valami bejutott közéjük. Nagyon-nagyon döglöttek voltak, és Lee egy pillanatra csak erre tudott gondolni, mert mindent vér borított, még a falakat is, és némelyik tetem ránézésre mintha egyszerűen szétrobbant volna. Mal ott helyben megszabadult mindentől, ami az ebédjéből még megmaradt, öklendezve támolygott ki a pajtából, Lee viszont csak bámult maga elé. Korábban már látott elütött állatot az úttesten, és a szomszéd hörcsögét, amikor bemutatta azt a tipikus hörcsögtrükköt, hogy bármiféle ok nélkül egyszer csak kipurcant. Most hét birka brutálisan szétmargolt tetemét nézte. Szinte klinikai szenvtelenséget érzett, mintha Sherlock Holmes bőrébe bújt volna, hogy gnosztikus kijelentéseket tegyen a gyilkossal kapcsolatban. És minél tovább bámult, annál inkább tényleg így gondolkodott, mert lassanként

felfedezett néhány dolgot, miközben Mal egyre sürgette, hogy jöjjön már el onnan. Bármennyire borzalmas látvány tárult elé, nem öncélú öldökléssel állt szemben. Túl sok csont kandikált elő, és összevissza nyiszálták őket, nem valamilyen állat foga marcangolta le a húst...

– Lenyúzták róluk a bőrt – jelentette ki, és Mal zavart pillantással felelt. Aztán Leenek inába szállt a bátorsága, és nem fejtette ki a gondolatot, amely varangy módjára ücsörgött a fejében: ilyen, amikor szétkasabolják, nem lerágják a csontokat.

A borzalmas, karmazsinvörös falakra nézett, látta a helyeket, ahová a vér nem egyszerűen felfröccsent. Készített egy fotót, mielőtt úgy érezte, hogy muszáj kimennie a levegőre – igazából csupán néhány elkenődött foltról és csíkről. Senki sem tulajdonított volna különösebb jelentőséget nekik, épp csak céltudatosság rejlett bennük. Valami felfestette azokat a csíkokat, jóval a gyilkolás tetőzése után. És később még jó néhány hasonló jelet láttak.

Lee ott helyben ezzel a teóriával állt elő: valami szadista személtáda tényleg azt akarta elhíttetni a szerencsétlen Robertsszel, hogy megbolondult. Valaki bejött ide, lemészárolta a birkáit, és hamis lábnyomokat hagyott, vagy talán maga a férfi tette a biztosítási pénzért.

Ekkor valami kiviharzott a pajtából. Akkora sebességgel száguldott el mellettük, hogy mire hátrafordultak, hogy szemügyre vegyék, már csaknem befordult az épület sarkánál. Leeben csak homályos benyomás maradt utána, egy szürke és megtépázott, hosszú farkú valami érzete. Persze a videó arra készítette fel, hogy ilyesmit lásson, és a következő pillanatban már nem tudta eldönteni, vajon valóban ez szaladt-e el előtte, vagy csak a fejében létezett.

Mal borzalmasan sápadtnak, ugyanakkor eltökéltnek tűnt. Most már többet akart megtudni. Lee tüstént mellette termett,

az agya kis késéssel közbelépett, hogy átadja neki a feljegyzést arról, mit nem ellenőriztek még.

– A Range Rover nincs itt.

Roberts bizonyára valami gazdálkodással kapcsolatos ügyet intézett, és a háztól keréknyomok vezettek kifelé a hepehupás fenyéren át. Csillogó szemmel egymásra néztek. Tudták, hogy átlépni készülnek egy határt, de a kriptidvadászát végtére is pontosan *erről* szólt. Arról, hogy közvetlenül a szakadék peremén állnak, előttük a tátongó mélység – aztán megfontoltan mégis hátrálépnak.

Mivel még maradt idejük, mielőtt beesteledne, Roberts felkutatására indultak egyetlen túrakalauzzal és egy személyi riasztóval, amit a mocsárvidéken kizárt, hogy bárki meghallhatott volna.

Egyórányi gyaloglás után megpillantották Roberts robusztus, szürkés-kék terepjáróját, ahogy sárosan és megviselten áll egy rét közepén. Magának a férfinak semmi jelét nem látták, ahogy a feltételezett madárembernek sem. Ugyanakkor minden jel szerint kiemelten fontos történelmi helyszínre tévedtek: három menhir meredezett Mal túrakalauzának eléggé megenedő szövege szerint egy kör mentén elhelyezkedve, de ez a kör inkább egyszerű háromszögnek tűnt.

– A Hat Testvér – olvasta fel Mal, és a három menhirre pillantott. – A helybéliek így hívják őket. Hahó! Mr. Roberts! – Kiáltása furcsán hamar elhalt, mintha a levegő elnyelte volna, mielőtt távolabb juthatott. Mal odafordult Leehez. – Hidegebb lett?

Valóban hidegebb lett. Dideregtek sortjukban és pólójukban, és azon tépelődtek, vegyenek-e még elő ruhát a hátizsájukból. Lee felnézett a kora délutáni napra, látta, hogy hét ágra sütve ragyog a felhőtlen kék égbolton. Úgy tűnt, ez a hűvösség valami *más*, mintha máshonnan szivárgott volna elő. Lee utólag, már több tudással felvértezve legalábbis így emlékezett vissza rá.

Mal megindult a hozzá legközelebb álló, nála alig magasabb menhir felé, amely lapos volt és rücskös; egyáltalán nem hasonlított a Stonehenge tisztességesen megmunkált köveire.

– Hat testvér – mondta gúnyosan. Mindhárom menhir belső felét zuzmóval eltömött karcolások borították, amelyek akár a kőkori rituális mágia helyi graffitije is lehettek.

A Range Rover ajtaja nyitva állt. Lee lelassított, vadul szimatolt allergiától eldugult orrával, hátha újabb gyilkossági helyszínre értek. A kocsiból nem lógott ki félig semmiféle tetem. Cador Robertsnek híre-hamva sem volt. Lee még térdre is ereszkedett, hogy bekukkantson a kocsi alá, de csak annyit derített ki, hogy a föld valamiért jéghideg és csuromvizes.

– Lee – szólalt meg Mal. A menhir mellett állt, annyira szorosan, hogy épp csak nem ért hozzá, és egészen mozdulatlanak tűnt. – A végtelenségig ellátsz.

– Hmmm?

Lee később egészen mély értelműként és profetikusként próbálta értelmezni ezt a kijelentést, de Mal valószínűleg pusztán a kilátásra értette. A kövek egy kisebb magaslatot jelöltek ki a fenyéren, és onnan mérföldekre elláthattak. Robertsnek viszont nem volt semmi nyoma. A gondolat majdnem olyan félelmetesnek hatott, mint a birkamészárlás. Miért hagyja itt valaki az autóját, és vág neki gyalogszerrel a sárgás-vörösesbarna végtelen fenyérnek?

– Azt hiszem, ide mi kevesek vagyunk – állapította meg Lee, és ekkor egy hömpölygő árnyék sávja száguldott feléjük, mintha valami eltakarta volna a napot. Egy pillanattal korábban még teljesen tiszta volt az ég, de a fenyérvidék felett gyakran hirtelen változik az időjárás, nyugtatta magát Lee.

És ekkor eleredt a hó.

Volt egy pillanat, amikor Lee felett kéken ragyogott a nyári ég, mégis hópelyhek hulltak örvénylően lefelé – és Lee olyannyira

a városhoz szokott, hogy még mindig nem fogta fel a figyelmeztetést. Aztán Mal felordított. Lee odafordult felé, és az arcát telibe kapta a hóvihár.

A semmiből támadt szél hirtelen tépni kezdte. Hatalmas hótornádókat sodort magával, az óceán hullámaihoz hasonlókat, a bőrét kaparta, ezernyi éles ujjal cibálta a ruháját. Lee támolyogva megindult, a szélbe hajolva próbált előbbre jutni. Mal a vihar kellős közepén kuporgott két menhir között. Már elővette a telefonját, az időjárásról igyekezett képet készíteni. Miért is ne? Hamisítatlan forti jelenséggel álltak szemben: nyári havazás a szinte felhőtlen égből. Nemsokára talán békák és halak fognak hullani onnan.

Lee lerogyott Mal lába előtt, és megpróbált két kabátot kicibálni a hátizsákjukból – vékonyka poncsókat, hiszen esőre készültek, nem Scott-tal az Antarktisz meghódítására. A hőmérséklet pillanatok alatt lezuhant, és Lee már most alig érzett valamit az ujjával. Sikerült Mal fejére húznia az egyik esőkabát csuklyáját, aztán lebukott a legközelebbi nagy kő elé, hogy valahogy felügyeskedje magára a sajátját.

A menhirek... Ezzel nem bírt megbirkózni, bármennyit mondogatta magában, hogy nyugodj le, és folytasd. Nemrég még három egymástól távol eső kő állt a mezőn. Most egyszerre hat lett. Hat testvér, ahogy a helybeliek nevezték. A kövek családi összejövetelt rendeztek.

Lee az egyik újonnan felbukkant kőnek dőlt, amelynek belső felére felfestettek valamit. A hó gyorsan lemosta a vörösséget, amivel bekenték, de a művész mélyen a kőbe vésett vonalakat követett. Lee előbb kacskaringós jelet látott – aztán alakként értelmezte újra, amely lefelé fordított csőrrel és farokkal a magasba ugrik, egyik lábát kinyújtva, és ezt néhány elegáns vonallal örökítették meg.

– Lee! – szólalt meg Mal.

– Mal, ezt láttad már?

– *Lee!* – ismételte meg Mal egyszerre feszült és nyugodt hangon, határozottan sürgetően.

Lee felnézett, és ott voltak előtte a madáremberek.

A menhirek közepén. Vagyis nem. Ott voltak, ahol Lee belső iránytűje szerint a kövek közepének kellett volna lennie, de valahogy minden... helytelennek tűnt – valahogy úgy érezte, mintha papírkivágás lenne a szeme előtt, amikor az irányukba fordította a tekintetét. Legalább három volt belőlük, noha a kavargó hó – az ő havuk – miatt nehezen lehetett biztosan kivenni. Valamivel kisebbek voltak az embereknél, és a testfelépítésük miatt jóval alacsonyabbak. Lee hosszú lábakat látott, de a test ferdén előredőlt, és az uszályszerű farok ellensúlyozta. És most, hogy közelebről szemlélte, kiderült, hogy nem a madarak szétterülő tollaira hasonlít, hanem tényleges farokra merev csontokkal és mindennel. A csőrük mögött meglepően nagy, kerek fej ült. Lee szinte teljesen fekete, nagy és kidülledő, ragadozó szemekbe bámult bele.

Valószerűtlennek hatottak, mintha egy szerzetes széljegyzetei vagy egy bestiáriumfestő képzelgésai keltek volna életre. Leginkább óriás hollókra, vagyis inkább csókákra hasonlítottak, mivel a tollazatukat fekete-fehér pettyek és csíkok tarkították. De Lee elméje nem volt hajlandó több részletet befogadni. Hiszen egyáltalán nem állatok módjára viselkedtek.

Köpenyt viseltek: a torkuknál és a hasuk alatt a testükhöz erősített, poncsószerűen alaktalan állati irhákat. Az egyiküknél bőrbe bugyolált és lekötözött csomag volt. Egy másik valamilyen rudat, talán egy dárdát egyensúlyozott madárkarjának hajlatában. Nem szárny volt, mégis lucskos tollréteg fedte. A keze görbe karmokból állt, mintha egy állatkitömő viccből csinálta volna.

A középső, a legnagyobb egy lépést tett Mal felé. Leenek eszébe jutott a videó, és ugyanaz az idegen izom- és mozdulatnyelvezet,

amit most maga előtt látott. Mostanra elfeledkezett a hóról és a hidegről – egyedül a szikár izmok játékára tudott figyelni, a pikelyekére, ahol a tollazat a térd felett elvékonyodott, a háromujjú lábéra, amelynek középső ujjja finoman emelkedett a talajtól. Egy teázó agg nénike eltartott kisujjára emlékeztetett. Azt leszámítva, hogy a nénikéknek nem voltak efféle görbe karmai errefelé. Ezen a *világon*.

Eleinte azt hitte, hogy a középső madárember fejéből afféle hatalmas horgas csőr meredt elő, mint – nos, az, hogy egy „raptoré”, igazából senkit sem világosítana fel. Mondjuk, mint egy sasé. Ám kiderült, hogy nem csőr. Hanem penge, hajlított, akár egy könyök, és fémből volt. Durván kikalapált *bronzból*. És Lee a zoológus szemével azonnal felfedezte, hogy azokkal a karmos markokkal kiválóan lehet fogni, eszközök kezeléséhez viszont borzalmasak. De szükség esetén rengeteg madár ropant ügyesen használja a csőrét.

Másfél méterre állt Maltól, aki lassan, nagyon lassan megpróbált elhátrálni. Vért nem lehetett látni a bronzpengén, de mindketten tudni vélték, mi történt: előbb Roberts juhait, aztán pedig Roberts. És a valóság ekkor taszította félre a rácsodálkozást és a forti hírnévről dédelgetett álmokat, mivel ráébredtek, mi fog velük is történni.

– Vigyázz! – kiáltotta Lee. – Mal, *menekülj!*

Menekültek. Mal kellő előrelátással elhajította a hátizsákját, ezért hamar ő került az élre, aztán lelassított, hogy Lee a kurtább lábaival beérhesse. Úgy tűnt, a hó mindig az arcukba csap, akármerre futnak, és szinte azonnal elveszítették szem elől a Range Róvert és a csapást. Mal felfelé haladt az emelkedőn, Lee nehézkesen kaptatott utána, jobbról-balról fűrge árnyékokat látott, üldözőik könnyedén tartották velük a lépést. Lee hallotta is őket, ahogy egymást szólogatják. Nem héjaszerűen vijjogtak, sem rekedtesen károgtak, mint a hollók, hanem füttyök és

csettintések széles skáláját használták éppoly sokoldalúan, akár a papagájok. Nevetésre hasonlított.

Mal hirtelen megtorpant, és Lee csaknem belerohant, amivel mindkettejüket lesodorta volna a háromméteres, kiálló szikladarabokkal teli lejtőn. De nem a mélység állította meg. Hanem a kilátás.

Felismerhetően a fenyéren jártak, noha a mélyebben fekvő részeket hó borította. Odalent, ahol egy élénk kis patak vágott utat magának, állatsereglet gyűlt össze inni. Nagy természetek voltak, akár az igáslovak, hozzájuk hasonló mélasággal, de testüket bokáig borzas, drapp tollazat fedte. Hosszú nyakukon kicsiny, bóbitás fej ült. Ketten-hárman felnyújtóztak, hogy szemmel tartásák a környező tájat, amíg a többiek a szomjukat oltják. Nem vették észre a két lányt, jobban mondva a két emberi lény semmit sem jelentett nekik. Ám amikor a madáremberek egyszerre előbukkantak a semmiből Lee és Mal két oldalán, az állatok izgatott, kopogásszerű hangot adtak ki, és a csoport továbbállt.

Mal még nem látta a madárembereket. Egy nem túl messzi pontra mutatott. A havazás mostanra alábbhagyott, így ki tudták venni a sodródó füstgomolyokat. Lee építményeket fedezett fel: talán jurtákhoz hasonlókat; a közelben karámba zárt állatokat és serény munkálkodást figyeltek meg.

Aztán, szinte közvetlenül Lee könyöke mellett, megszólalt az egyik madárember. *Hak*, mondta. Néhány lépést tett a bucka tetején. Pattintott kőszerszámot tartott a szájában, és most a talajhoz dörgölte, mintha meg akarta volna élesíteni, a tekintét egyetlen pillanatra sem vette le Leeről.

Hak!

Fuss!

Lee elhátrált, megrángatta Mal esőkabátját. Most már két madárember kuporgott a kövek között, és figyelte őket éberén, a harmadik valahol a hátuk mögött lehetett, és Lee hirtelen egy

pillanatra sem állhatta többé azt az elgondolkodó figyelmet. Azt a mérlegelő, számító tekintetet, a kútnyi mélységű szemeket – amelyek talán kegyetlenségtől és gyilkos vágytól csillogtak. Ugyanakkor tagadhatatlan értelemről is.

Az egyikük letelepedett, a hátsó felén hintázott, és Lee-nek egyszerre eszébe jutott az egyik barátja macskája. Az szinte ugyanígy mozgolódott, mielőtt lecsapott valamire.

Lee futásnak eredt, Mal pedig egy lépéssel, egyetlen lépéssel lemaradva követte. Lee esküdni mert volna erre.

*

Leet később kihűléssel és fagyással kezelték. Nem sokra emlékezett a történetekből, nem tudta felidézni, hogyan került *ki*, ha a „kikerül” a megfelelő szó erre. A *ki* és a *be* állandó irányok viszonyát feltételezi, ami ebben az esetben kizártnak tűnt. Amint Lee képes volt egymás után két értelmes szót kinyögni, Mal holléte felől érdeklődött, és őt is ugyanerről faggatták. A jó szemű helybéliek észrevették, hogy két lány vágott neki a fenyérnek, és csak az egyikük tért vissza.

Lee emlékezett a helyi rendőrökre, a kórházi személyzetre, a rengeteg komoly tekintetre. *Természetesen megkeressük a barátját, kisasszony, csak meséljen el mindent, amit fel tud idézni!* A szavak összetorlódtak benne, és fojtogatták, hiszen nem mondhatta ki őket. Azt hitték volna, hogy megtévelyedett, hogy bűnös valamiben. A Roberts-tanyáról és a farmról hebegett valamit. A hóról, mert az még, úgy tűnt, épp a Bolondváros falain kívül esik, noha július volt. Elmesélte, hogy eltévedtek. Az agya a kitalált elemekből valahogy összefércelt egy összefüggő ponyvát, amelyet ráhúzhatott arra, amire *ténylegesen* emlékezett, a végeredmény így formára nagyjából ugyanolyannak tűnt, de elfedte az összes részletet. A lódítás olyan képességét fedezte fel magában, amelynek létezéséről korábban nem is tudott.